

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Pořádek-----	5
2. Sedmý smysl zvířat-----	7
3. Náboženství budoucnosti-----	13
4. Zákony života-----	16
5. Spravedlnost-----	18
6. Boj-----	19

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Kéž může, Pane můj, tvá láska zneuznaná
svou něhu rozdávat a neskrývat svůj jas!
Kéž najde láska tvá, ač posud byla sama,
touženou odpověď, již naleznout chce v nás!*

Anděla Janoušková

Pořádek

Planeta Země je podřízena nejen pořádku a zákonům pozemským, ale i zákonům jejího Stvořitele, které jí zajišťují vývojový růst, pokud nejsou porušovány nepromyšlenými zásahy člověka, jehož svobodná vůle je Tvůrcem až do určitého stupně respektována.

Lidská vůle podléhá stále více nedobrym inspiracím negativních sil, jejichž cílem je zničení planety Země a jejího obyvatelstva.

Dodržování božského pořádku je zárukou růstu. Člověk ho může omezovat jen do určitého stupně, odstranit a zničit ho schopen není. Dosáhne-li stagnující aktivita lidského ducha a opomíjení Božské zákonitosti určité hranice, dochází k obratu, ke krizi, která ho vrací k Božskému pořádku zpět.

Před tímto faktem stojí dnešní lidstvo, i když si tento stav neuvědomuje. Mnozí vnímají pozemský život, poskytující člověku možnost duchovního života, bariérou proti všemu nevnímátnému a neviditelnému.

Vinu nelze hledat ve hmotě samotné, ale v neschopnosti člověka probudit vedoucí faktor svého života, ducha, k činnosti. Duchovní letargie zaměřuje jeho životní aktivitu jen na nároky a požitky těla. Tělo je však nástrojem ducha, bez jehož impulzů není schopno života a samostatné činnosti. Pokud člověk nezačne vědomě posilovat aktivitu ducha, zásobující tělo dostatečnou životní energií a zdravím, jsou jeho stav a existence ohrožovány nemocemi a různými nepříznivými aspekty,

Ve všech probíhajících životních fázích tvoříte s níže vyvinutými životy navzájem se doplňující celek. Kdo vědomě způsobuje bolest ostatním, nepomáhá jim v těžkostech a problémech, prohřešuje se proti sobě samému a oddaluje se poslání, s nímž se dobrovolně inkarnuje.

Pozemská existence, uzavřená odchodem fyzického těla, je krátká, existence jí následující je věčná. Hodnoty příštího života si vytváříte již v životě současném. Využívejte každou příležitost k zlepšování svého morálního stavu, k poznávání

a růstu protistránky hmotné existence, k rozvoji ducha. Nenaříkejte na těžkosti probíhajícího života a neobviňujte nikoho z jejich příchodu. Jsou působením vámi samými do života probuzených činů a nejlepším učebním procesem na cestě za vyšším poznáním.

Učte se soustředit svoje myšlení od převážně hmotných zájmů do jeho protisměru, prorážejte bariéru ve vašem vědomí ustálených nepříznivých návyků důslednou kontrolou a vůli skončit se vším, co vás oddaluje od Božího pořádku a spokojeného, vyrovnaného života.

Život je zářící koule, která vibruje a vyzařuje světlo do všech stran. Jejím středem je duch lásky a jednoty. Jeho světlo dosahuje síly, kterou není moje představivost schopna pojmout.

Kolik světla a v jaké intenzitě je přijímáte, leží v působení vaší svobodné vůle. Světlo je život, energie, láska a opačně. Světelné struktury vyzařovaného světla přijímají zaměřením vašich životních zájmů četné barevné nuance a spojují se v mohutné proudy nebo se ztrácejí ve tmě.

Podle našeho pozorování shora nejmatnější světlo vyzařuje i planeta Země. Zde mi dovoluňte položit otázku apoštola Pavla: „Nevíte, že jste chrámem Božím?“

Aktivujte svoje přesvědčení a víru v Boha. I zde použijte Pavlova slova: „On musí růst, já však se menšit.“ Jan 3,30.

Kristus a Bůh musejí ve vás růst, nižší já se zmenšovat. Podmínkou tohoto růstu zůstává boj a kontrola proti nedobrým průvodcům vašeho života a dodržování zákonitého pořádku, daného Bohem i Zemí.

Byl jsem seslán Otcem, abych před vámi rozžehnal Světlo Života. Světlo osvětluje sebe i temnotu, ale temnota zná jen sama sebe, světlo nezná.

Evangelium Esejských

Sedmý smysl zvířat

„Městský úřad malého městečka, v němž žiji, se jednoho dne usnesl rozšířit hlavní ulici lemovanou starými stromy, jejichž krása, životní síla a plodnost zůstávaly s přibývajícím věkem nedotčeny.

To však nezměnilo nic na rozhodnutí, že tyto stromy musejí udělat místo betonové silnici, která měla reprezentovat pokrok a snahu města o modernizaci nového životního prostoru. Stromy byly pokáceny a na jejich místě byla zřízena betonová cesta, stísnující bezbarvou, studenou neživotností. Přibližně za tři měsíce docházelo na četných místech betonové desky ke stále novým hlubokým trhlinám. Životní síla v zemi ponechaných kořenů prorazila mrtvý beton a nechala vyrážet zárodky nových stromů.

Městská správa přijala toto dění jako stavební učební lekci pro příští stavbu betonových cest, aniž by si uvědomila nezměrnou sílu života, jejíž transcendentní potenciál nelze zničit ani sebetvrdějším materiálem.“

David Spangler

Vlivem nedostatečně vyvinutého vztahu a porozumění vůči ostatním životům a přírodě ničí člověk soustavně jádro své zdravé existence, aniž by si uvědomil, že se tím blíží stále více zániku nejen sebe sama, ale i planety, na níž žije. V minulých „Rozhovorech“ bylo často hovořeno o životní síle stromů a rostlin, spojených s lidskou existencí v nerozlučný celek, který podporují svými plody a substancemi bez ohledu na bolest, kterou jim člověk činí. Jsou si zřejmě více vědomy svého úkolu na zemi než člověk sám.

Jak je tomu se zvířaty? Zvířata stojí vývojově výše než rostliny. Jejich životní reakce a chování jsou často blízké člověku, ale ne vždy správně a dostatečně vysvětlitelné, protože většina lidí není ochotna považovat níže vyvinuté životní formy za svoje bratry. Následující vyprávění jsou ověřenou realitou denního spoluzití a blízkosti s nimi. Nejsou ojedinělé. Jistě mnohý z vás prožil při úzkém styku se zvířaty podobné pří-

pady, které svědčí o instinktu a formách zvířecí inteligence, doposud člověkem nedostatečně oceněné.

Použitá vyprávění jsou líčení z dopisů čtenářů redakci rakouského týdeníku „Ganze Woche“.

„Žili jsme dlouhá léta v Kalifornii, než jsme se rozhodli přestěhovat do vzdáleného města v Oklahomě. Ačkoliv jsme se na nový domov těšili, odjížděli jsme se smutkem v srdci. Těsně před odjezdem připraveného auta utekla nám milovaná kočka Sugar a nebyla k nalezení. Později jsme se dověděli, že se několik dnů zdržovala u sousedů, ale i odtud se brzy ztratila a více jsme se o ní nedozvěděli.

Jistě si dovedete představit naši radost a překvapení, když jsme asi rok po našem odchodu do Oklahomy slyšeli za dveřmi nového domu hlasité mňoukání a našli Sugar. Byla to opravdu naše Sugar. Poznali jsme ji nejen podle barvy její srsti a podle radosti, se kterou se s námi vítala, ale i podle znetvoření levé nohy.

Jak našla a zvládla Sugar 1600 km dlouhou cestu ze svého dřívějšího domova neznámým terénem až k nalezení své dřívější rodiny si nikdo nedovedl vysvětlit.“

„Byl již pozdní podzim, když otevřela paní Johnson, učitelka ve švédském městě Lund, okno třídy, jímž náhle vletěla vrána a usadila se na rameni jednoho ze čtyřiceti žáků, který radostně volal: „To je naše Suska! Zachránili jsme ji život, když vypadla z hnízda. Prožila s námi několik měsíců v 80 km vzdálené chatě. Krmil jsem ji a měl jsem ji rád. Nechali jsme ji žít venku v přírodě, ale denně se k nám vracela. Nejráději chodila se mnou na procházku. Sedala mně na rameni a stále mi něco povídala.

Bylo smutné, když jsme se museli vrátit zpět do města a Suska zůstala na místě, kde vyrůstala. Jak nás našla zde, ve velkém městě, si nedovedu vysvětlit.“

Vděčný pták svoje přátele nezapomněl a po více než dvou měsících se s nimi opět radostně setkal.“

„Po smrti matky žil můj otec s přítelem Sultánem v malé selkové chalupě sám. Mezi psem Sultánem a mým otcem byl

krásný, láskyplný vztah. Otec byl starý a když onemocněl, musel být odvezen do nemocnice, kde zemřel. Za několik dní byl pohřben na pět kilometrů vzdáleném hřbitově.

Sultán byl smutný, skoro nic nežral a stále častěji se po otcově smrti ztrácel na několik dní z domova. Kde byl, jsme nevěděli.

Jednou k nám přišla na návštěvu známá a vyprávěla nám, že již několikrát viděla Sultána ležet u otcova hrobu.

Jak našel pes poslední příbytek milovaného přítele? Otec přece nezanechal žádné stopy a Sultán nikdy v dědině a na hřbitově, kde byl otec pochován, nebyl?“

26. září 1997 zničilo zemětřesení františkánskou baziliku v Assisi a způsobilo velké škody v sousedních městech a obcích.

Před příchodem katastrofy pozorovali lidé podivné chování různých zvířat. Celou noc štěkali psi, aniž byl pro jejich štěkot nalezen důvod. Kočky se schovávaly a nebylo je možné vylákat z jejich úkrytu. Holubi a různí ptáci létali bez cíle, chaoticky a vydávali neznámé zvuky, skoro by se dalo říci, že plakali strachem. Pár hodin, než zemětřesení propuklo, křičeli nepřetržitě i bažanti, většinou ukrytí v polích a blížili se lidským obydlím.

Podobné chování zvířat před pozemskými katastrofami je známé ze všech konců celého světa.

První podobné líčení zvířecích reakcí na přírodní katastrofy v Evropě pochází z roku 373 po Kristu. V tomto roce došlo k veliké katastrofě v řeckém městě Helike, které bylo zničeno a kleslo na mořské dno. Historik Diodorus Siculus líčí, jak již pět dní před katastrofou opustily krysy, plazi a lasičky v houfech město. Nápadné byly i změny v chování ostatních zvířat a ptáků.

„Před dvěma roky jsme šli na procházku se psem, který začal bolestně výt a zdráhal se s námi projít podzemním podchodem na druhou stranu silnice. Jeho chování bylo stále divočejší a nezbývalo nám nic jiného než se obrátit a jít s ním zpět. Již po několika krocích jsme uslyšeli strašnou

ránu. Betonový strop podchodu se zřítíl. Náš pes nám zachránil život.“

„Jednoho dne mě nechtěl Toby pustit z domova. Stále se stavěl před domovní dveře, štěkal, skákal na mě, kňučel a vyl. Nedovedla jsem si to vysvětlit, protože jsem s ním něco takového ještě nezažila. Musela jsem ho zavřít do kuchyně, kde začal výt a škrabat na dveře, ale neměla jsem čas se s ním dále zdržovat, protože jsem musela včas dojet na svoje pracoviště.“

Vyjela jsem z domova v půl osmé ráno. Půl hodiny později jsem měla těžký úraz. Jakmile jsem v nemocnici procitla z bezvědomí, viděla jsem stále znovu, omámená bolest utišujícími prostředky, jakoby v mlze Tobyho, který tiše plakal. Vysílala jsem mu vědomě myšlenky: „Nebud' smutný, čekej, vrátím se!“

Můj muž mně vyprávěl, že Toby byl celé dva dny, co jsem ležela v bezvědomí, nesmírně smutný a jen tiše kňučel. Ale dnes se náhle ztišil, nastavil uši, jako když někoho poslouchá a od té doby se utišíl. Bylo to právě v době, kdy jsem s ním v duchu hovořila. V budoucnosti věnuji jeho varování více pozornosti.“

„V dětství jsme měli kočku Sarah. Matka musela několikrát týdně jezdit do vzdáleného města, odkud se vracela v různé době zpět. Než odjela, svěřovala do mé péče mladší sourozence. Jakmile však byla matka za dveřmi, začali jsme řídit a dělat vše, co nám nebylo v její přítomnosti dovoleno.“

Nemuseli jsme se bát, že nás vracející se matka překvapí, protože Sarah nás vždy zavčas varovala. Většinou spala ve svém koši. Ale jakmile zvedla hlavu a běžela ven až na křižovatku za naším domem, věděli jsme, že během příštích dvaceti minut matka přijde a udělali jsme opět všude pořádek. Matka měla radost a chválila nás, díky Sarah, která byla průvodkyní našeho dětství více než čtrnáct let.“

Uvedené příklady hovoří jen o kočkách a psech, ale podobné fenomény pozorují lidé i u jiných zvířat. Jak je to možné logicky vysvětlit? Zvířata přece nejsou řízeny impulzy ducha, ale

společné duše, nejsou schopná přemýšlet a jejich život probíhá instinktivně. Mají však něco, co člověk stále více ztrácí: živý instinkt a vztah k přírodě a ke svým spolužijícím, ochotu plnit Tvůrcem dané zákony, plnit Jím daný životní úkol a nechat se vést Jeho vůlí.

Životní silou každého stvoření je tělesný ód, jehož vyzařované vibrace vytvářejí na příklad tóny, čichové a chuťové dojmy, barvy, pocity chladu a tepla. Každý život má svoji osobní, v celém vesmíru jedinečnou ódovou směs a typickou vůni nebo zápach, které tvoří energetický obal jeho hmotného těla. Každé stvoření zanechává ve svém životním prostředí, na materii, již jsou obklopeni, silně působící aromatické stopy svého ódu, který pomáhá nejen tažným ptákům najít stále znovu jejich domovinu, střechu, pod níž si stavěli hnízda, přírodu, do níž se vracejí, ale i ostatním zvířatům najít například milované osoby a dřívější domov.

U psů a koček je ódová vnímavost zvláště vysoce vyvinuta a proto jsou schopni najít i tisíce kilometrů dlouhou cestu k milované osobě zpět.

Jejich instinkt není tak silně degenerován jako u člověka a umožňuje jim z procházejících ódových vibrací vycítit hrozící nebezpečí.

I jasnovidci pracují pomocí ódových vibrací při poznávání minulosti, přítomnosti a částečně i budoucnosti jednotlivých osob a zemí.

Cílem mého vyprávění není vysvětlení působení životního ódu, které je podrobně uvedeno v Rozhovorech č.1, str. 21, ale snaha přivést každého, kdo tato slova čte, k uvědomění si závislosti a spojitosti všech životů v jednom životním celku, v němž je vzájemná podpora, pomoc a láska zákonem. Porušován je tento zákon jen člověkem, který není ochoten pocity nadřazenosti a chamtivosti po stále větším bohatství podříditi ohleduplnosti a akceptaci životů ostatních.

Kdo je ochoten pozorovat a porovnávat život zvířat a rostlin se životem vlastním, najde mnoho podobností a důkazů vzájemné životní závislosti. Zvíře a rostlina jsou našimi bratry. Jedním z nejdůležitějších zákonů ve vztahu k nim a k celé přírodě by měl být zákon „Nezabiješ!“ a „Miluj svého bližního jako sebe sama!“

V obrovském oceánu se potkaly dvě ryby. „Příteli, ty jsi starší a moudřejší než já, můžeš mně pomoci, řekni mi, kde najdu oceán? Už ho dlouho hledám.“
„Oceán je to, kde se nyní pohybuješ a žiješ!“
„To ti nevěřím. To je přece obyčejná voda. Já hledám oceán. Ale jak vidím, ani ty to nevíš.“
Mladší ryba se obrátila a plavala zklamaně dál hledat oceán, v němž žila a na jehož realitu nebyla schopna uvěřit.

Anthony de Mello

Náboženství budoucnosti

Je těžké porozumět již celá staletí na Zemi existující skutečnosti, že každá náboženská instituce se prohlašuje za jedinou správnou cestu k Bohu a není ochotna jiné cesty Jeho hledání a uctívání respektovat.

Bůh není dělitelný a předává dary lásky a pomoci všem stvořením ve stejné míře, ať uctívají Krista, Buddhu nebo slunce, symbol Všemocného. Rozhodující je vzájemná láska a pomoc věřících, jejich skutky, morální čistota myšlení, jednání, vnitřní oddanost Tvůrci a dodržování Jeho zákonů.

V uplynulém dvoutisíciletém vývojovém cyklu Země byly ve jménu Boha vedeny války, byli pronásledováni, vražděni a upalováni ti, kteří se neztotožňovali s naukou určitých konfesí, vedených touhou po moci a nadvládě nad věřícími.

Úkol přinášet lidstvu lásku k Bohu a bližnímu byl a je často nahrazován vzájemným nepřátelstvím, pokrytectvím a vzbuzováním strachu, který je nejsilnějším pomocníkem k udržení moci. Až dodnes zůstává podstatným aspektem víry většiny věřících ne láska, ale strach z Boha, z jeho pomsty a trestů. Bůh však stojí nad představami člověka, který mu připisuje to, co je v něm samém. Bůh je absolutní láska, spravedlnost, respektuje svobodnou vůli každého stvoření a je připraven pomáhat mu v dobách životních těžkostí.

Křesťanská náboženství se domnívají, že jsou cestou nauky lásky Ježíše Krista a jsou přesvědčena, že jsou jedinou správnou náboženskou formou, vedoucí k Bohu. Kristova nauka lásky je univerzálním klíčem pro mnohá náboženství. Otázkou však zůstává, co člověk Kristovým jménem s touto naukou dělá.

Čistá Kristova nauka, kterou nejen kázal, ale na rozdíl od nynějších křesťanů i žil, je již málo známá. Náboženské instituce ji přizpůsobily vlastní pravdě, nárokům a představám. Většinou je předávána vnitřně málo inspirovanými jedinci, kteří o Bohu hovoří, ale ve svém nitru Ho neprožili. Zablokování v zajetí vlastních myšlenek a dogmatických sentencí vzdalují

sebe i věřící od Boha a od nedělitelné duchovní pravdy stále víc. Vyžadují od věřících to, co sami nedělají, ztrácejí důvěru, otupují náboženskou citlivost lidí, vzbuzují sváry věřících a pochybnosti o Božské realitě.

Náboženství bez tolerance, pokory, lásky k bližnímu a živé blízkosti Boha v srdci zůstává mrtvou cestou a více věřícím škodí než prospívá.

Ježíš Kristus hovořil ke všem národům, bez rozdílu jejich společenských a životních struktur. Vlastním příkladem učil poznávat lidstvo, že rozhodující podstatou víry nejsou vnější formy, ceremonie a slova, ale láska k bližnímu, dobré skutky, čistota života a oddanost Bohu.

Náboženství jsou člověkem stanovené cesty k cíli, ale ne cíl sám. Přizpůsobena společenskému a kulturnímu stavu národa vedou mnohá k Bohu přímo, mnohá bloudí oklikami, ale nejsou schopna se sjednotit a vzájemně respektovat i jiné cesty k dosažení Jeho blízkosti než jsou cesty a pravdy vlastní.

V životním programu inkarnujících se duší, jejichž úkolem je během pozemské existence vnitřní růst, je náboženské vědomí vrostlé jako touha po Nepoznaném. Lze ji naplnit jen dodržováním nejvyššího Božského poselství všech věků: „Miluj svého bližního jako sebe samého a svého Tvůrce nade všechno!“

Po strukturální přeměně planety Země budou dnešní náboženství neznáma. Religiózní vědomí budoucího lidstva bude jedinou společnou cestou, chrámem univerzálního náboženství lásky, míru a vzájemné pomoci národů, tak jak to již před dvěma tisíci lety vyžadoval Kristus.

Životní frekvence celého Univerza bude silně zvýšena a přepólování lidského myšlení se projeví v pozitivním vztahu ke všem životům a ve snaze po morální a vnitřní čistotě.

Slova však zůstávají jenom stínem krásy budoucí reality, pro kterou jim chybí výrazovost. Řečí budoucnosti nejsou slova, ale myšlenková komunikace beze slov. Materializace a dematerializace, které jsou pro lidstvo na současném vývojovém

stupni zázrakem, stanou se průvodcem jeho denního života a smrt ztratí svou hrůzu.

Příští lidstvo nebude potřebovat kostely a ustálené ceremonie. Osobní kulty mnohých za zástupce Boha samozvaných jedinců budou neznámé, protože člověk nové Země konečně pozná přítomnost Boha ve svém nitru ve formě Božské jiskry, ducha. Bůh nepotřebuje na Zemi zástupce, vyžaduje jen lásku k Němu a k bližnímu.

Mnozí se zabývají myšlenkou, zůstane-li zachována spravedlnost karmického zákona, která byla církevními hodnostáři z náboženské nauky na Zemi odstraněna.

Karmický zákon zůstane i nadále platný, ale jeho působení se uskuteční v jiných vibračních oblastech než jak je tomu dnes, protože duševní život člověka, jeho vnímavost a hmotná životní forma budou změněny.

Karma není zákonem trestu, ale zákonem pomáhajícím člověku k vyššímu poznání. V současném životě je pro většinu lidstva karmické působení důvodem k sebelitování, ale ne k probuzení k vyššímu poznání.

Ve světlé budoucnosti dojde k silné manifestaci energií vzájemné tolerance, přátelství a lásky nejen mezi jednotlivými osobami, ale i mezi národy. Člověk se opět vrátí ke své vlastní podstatě, vyzařující lásku a pokoru.

Když jednou bloudil Nasrudin palácem svého krále, uviděl poprvé v životě královského orla. Nelíbil se mu, protože se málo podobal ostatním ptákům. Přinesl nůžky a ostříhal orlovi drápy, křídla a ostrý zobák: „Teď aspoň vypadáš jako ostatní ptáci!“

Je to kříž s pobožnými lidmi, kteří neznají jiný svět než ten, který si sami stvořili a vyprávějí-li ostatní o světě jiném, snaží se jim ustříhat křídla, aby nebyli schopni vznést se výše než tam, kam jsou schopni uzlétnout sami.

Anthony de Mello

Zákony života

Božské zákony jsou zákony života a měly by být člověkem přijímány jako pomoc pro dosažení harmonického, naplněného života v míru a vzájemné lásce. Kdo se jim uzavírá, otevírá se působení nižšího astrálního světa, který obklopuje Zemi a její obyvatele. Většina lidstva přijímá jeho nedobré inspirace dobrovolně, bez kontroly a přemýšlení, bez vědomí, že zanechávají hluboké nepříznivé stopy v duševní struktuře každého, kdo jim podléhá.

Božské zákony nelze obcházet, dělit nebo přizpůsobovat lidským představám a vůli. Každý život je individuálním celkem v celku Božské zákonitosti, kterou vnímá do hloubky, umožněné mu výškou jeho vnitřního vývoje.

Kdo jednou pozná jejich správný smysl a působení, pochopí jejich význam jako celek udržující a budující všechen život a dění celého vesmíru a odpovídá na ně zvýšenými hodnotami vlastního myšlení, cítění a jednání a bratrským vztahem k životům ostatním.

Rozhodujícím zákonem je Boží vůle, v níž je vše uzavřeno, protože jen Tvůrce sám má přehled přes život každého jednotlivého z vás a ví, co je pro něho nejvhodnější. Svěřte své těžkosti a rozhodnutí Jeho vůli. Vaše životní stopy, chráněné vůli Nejvyššího, zůstanou zaměřeny jen do kvetoucích zahrad, slunci a světlu vsťříc.

Neměřte svoji vůli a představy dimenzemi Země, ale celého Univerza. Země je jen jedním z velkého množství kosmických životních prostorů. Bůh působí všude a ve všem. Obměny Jeho síly a vůle jsou pro vás dány zmíněnými zákony a čím více se jejich pořádku, síle a působení oddáte, tím více se Mu přibližujete a stáváte se bojovníky za čistší, hodnotnější život planety, která je vaším současným přechodným domovem.

Více než často se snaží malé lidské já nutit svými myšlenkami, činy, slovy, pocity absolutní, nekonečnou, dokonalou sílu a vůli svého Stvořitele k realizaci svých nedokonalých představ a domněnek. Člověk má široké pole působení vlastní vůle, ale tato vůle nesmí vybočovat z pořádku celku, aby ne-

poškozovala ostatní. Není schopen přinutit Boží zákon ke „svému“ pořádku, naopak Boží zákon nutí člověka, chce-li plnit požadavky daného mu života, k pořádku, který pomáhá všem.

Tvůrce je centrum, z něhož vycházejí všechny cesty, vytvářející životní systém, v němž hledáte, bojujete, ztrácíte a získáváte, podle toho, jak daleko je vaše vůle s vyzařováním tohoto centra sjednocena. Jeho síla přitahuje stále znovu všechny, kteří se jednou od něho vzdálili. Pociťují prázdnotu a neznámou touhu v duši, kterou potlačují hmotnými požitky, ale její síla roste, až jednou prorazí nahromaděné zábrany a obrátí pozornost hledajícího zpět do centra, z něhož vyšel, k Tvůrci zpět.

Jen málo lidem je známo, že i já jsem ve svém pozemském životě tvrdě bojoval. Poznal jsem hluboký význam a nesmírnou vnitřní sílu, kterou mně přinášel boj za pravdu Ježíšem lidstvu dané nauky Lásky. Moje tělo bylo zničeno, ale můj pravý život, život vnitřní, mě dovedl k oproštění se od lidských slabostí a od nutnosti dalších inkarnací k prožívání věčné nádhery a blaženosti.

Nic však nepřišlo jen ze mě samotného. Pokorně skloněn před vůlí svého Tvůrce, dodržováním Jeho zákonů a následováním Ježíše Krista, dosáhl jsem cesty vedoucí do Jeho blízkosti.

Následujte ho i vy, moji milí, neboť On je světlo, které nás vede a ozařuje počáteční temnotu, směr a kroky všech hledajících.

Ptá se prostý mnich svého Mistra: „Odkud jsou všechny tyto krásné hory, řeky, Země a hvězdy?“

Mistr mu s úsměvem odpovídá: „Odkud přichází tvá otázka? Dívej se do sebe sama, tam najdeš vše!“

Anthony de Mello

Spravedlnost

Spravedlnost je Božská zákonitost, sémě, jež vložil Stvořitel do každého člověka. Cit pro spravedlnost je úměrný jeho vnitřnímu vývojovému stupni.

Většina lidí přijímá spravedlnost jako zadostiučinění, nespravedlnost v nich vzbuzuje pocit bolestného rozhořčení. Ale kde zůstává správné měřítko spravedlnosti, kterou si většina lidí přizpůsobuje vlastním úvahám a představám?

Každý stojí na jiné vývojové úrovni, což ovlivňuje jeho citění a zkušenosti se spravedlností, která je často zaměňována s předsudky, zaujatostí, ale i s pomlouvačností a negativními pocity jako je závist, nenávisť, násilí, chamtivost a podobně.

V kladném smyslu je spravedlnost doprovázena radostí, důvěrou, volností, mírem a láskou. Ale jen málo je těch, kteří si dovedou objektivně přiznat, který druh spravedlnosti je jejich životním původcem.

Pro lidské soužití je důležité známé přísloví: „Co nechceš sám, nečiň jinému! Vyžaduj od druhého jen to, co jsi schopen dělat sám.“

Vůdčí silou spravedlnosti je svědomí, myšlenková schopnost rozpoznat dobro a zlo. Kdo je schopen vnímat a poslouchat hlas svého svědomí, je spravedlivý a oblíbený u svých spolužijících.

Není lehké pozvednout oči k nebi, když oči všech jsou upřeny k zemi.

Není snadné klanět se u nobou andělů, když se všichni klaní jen slávě a majetku.

Ale ze všeho nejtěžší je žít mezi všemi, mít myšlenky andělů, pronášet slova andělů a činit to, co činí andělé.

Evangelium Esejských

Boj

Čas, ve kterém žijete, milí přátelé, je označován jako čas konečný. Dvoutisíciletý cyklus Země se chýlí ke konci. Blížící se strukturální změny planety Země však neznamenají její zánik, ale přeměnu k hodnotnějším a pozitivnějším životu než byl život dosavadní.

Doba, ve které žijete, se vyznačuje tvrdým bojem mezi světlem a tmou, mezi dobrem a zlem, je provázána stoupajícími životními problémy a ne vždy zodpovědnou morální aktivitou lidstva. Mnozí z vás, a není jich málo, obviňují z pozemských problémů a těžkostí Boha, domnívají se, že sám neví, co s vaším světem dělat. Ale existují i mnozí, kteří jsou schopni mezi válkami, obviňováním a nenávistí najít správnou cestu k duchovní pravdě, cestu lásky a vzájemného porozumění lidstva. Jsou paprsky v duchovním přítmí blížícího se svítání příštího života.

Bůh, který váš svět stvořil, ví jak ho udržet při životě, ví, co chce. Seznamuje vás se svou vůlí pomocí Božských zákonů a ponechává vám rozhodnutí tyto zákony plnit nebo pomíjet. I když je většina lidstva dobrovolným otrokem satanské inspirace, nepodléhá planeta Země zlovůli Satana nebo člověka, ale vůli jejího Stvořitele, Boha.

Satanovým cílem je zničení lidstva a růst negativní moci, ale nevědomě urychluje jeho hledání dobra a světla. Čím hlubší a delší je temnota noci, tím více touží člověk po ranních červáncích, ohlašujících příchod světla.

Bůh se nikdy neproviní zásahem proti atributu svobodné vůle, kterou daroval spolu s láskou a moudrostí každé nově stvořené duši. Nikdy nejedná proti vlastním zákonům, v nichž vládne trpělivost, umírněnost a všemocná láska.

Co Bůh dopouští v životní kronice této Země je pevně zachyceno v plánu každého jednotlivého života a celého lidstva. Všechno má svůj účel, jehož hodnoty budete schopni pochopit, až překonáte hmotné ohraničení lidských smyslů a rozumu a budete schopni se rozepnout pomocí ducha, jehož existenci zatím většina z vás popírá, do dimenzí vládnoucích

nad hmotou a smysly. Je směšné obviňovat Boha z působení životních těžkostí, které jste sami, svým nesprávným myšlením a jednáním, vyvolali k životu a domnívat se, že to nebo ono by nebylo možné „jestliže Bůh vůbec existuje“.

Bůh ponechává volnost každé lidské myšlence, nechává její působení kvasit v tvrdém životním boji tak dlouho, až člověk sám pozná, že není správná a že mu škodí. Bez osobního poznání a bez pomoci zákona o příčině a jejím působení by stejně neuvěřil její nesprávnosti.

Lidé se domnívají, že jsou volní, cítí se pány své Země, vládci přírody a všech níže organizovaných životů. Po pravdě jsou slepými běžci, kteří neustále narážejí hlavou na tvrdou zeď. Božské životní zákony jsou nesčíslněkrát silnější než lidské nedokonalé domněnky.

Šťastní jsou ti, kteří poznali sílu a blahodárné působení Božských zákonů!

Nejen každý člověk, ale i každý stát a každé společenství této Země musejí bojovat za realitu čistých, budujících myšlenek. Duše všech světů se musejí probíjet současnou tmou ke světlu svého vnitřního Světla, jehož nepřekonatelnou silou je vzájemná láska, pomoc a porozumění namísto válek, pocitů nadřazenosti a zla.

Všechno velké vyrůstá z často nepatrných semínek. Proměny, které budovaly a budují život váš a vaší planety, začínají u každého z vás. Myšlenky každého jednotlivého jsou zárodky budoucích světů a jejich hodnot.

Nehledejte chyby u ostatních. Pozorujte sami sebe, kontrolujte svoje myšlenky a pocity, než vyrostou v síly, které nejste schopni zvládnout. Pomáhejte růstu dobra a šíření blahodárného světla nejen na planetě Zemi, ale i v celém Univerzu.

Přemýšlejte o mých slovech, plňte jejich požadavky a poznáte krásu a sílu Světla a dobra, jejichž nedostatek kladete za vinu svému Tvůrci, ačkoliv pány jejich existence na Zemi jste vy sami.